

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~GAZİANTEP~

KARA
YILAN

İsmail Bilgin

KARA YILAN

-GAZİANTEP-

İSMAİL BİLGİN

I. Bölüm

KARA SELİM BASKINA UĞRUYOR

Maraş ili, Pazarcık ilçesi, Höcüklü köyünün Elifler mezrasında Kara Selim derin düşünceler içindeydi. Son zamanlarda köylere yapılan saldırılar artmıştı. Ermeni çeteleri köyleri, mezraları basıyordu. Özellikle zenginlerin evlerini yakıp yıkıyor, etrafa korku salıyorlardı. Hatta aile bireylerini kaçırıyor, onları fidye için kullanıyorlardı. Bu yüzden herkesin huzuru kaçmıştı. Köylerdeki zenginler ve büyük çiftliktekiler kendilerini korumak için silahlanmaya başlamıştı.

Kara Selim köyün varlıklı, önde gelen kişilerinden biriydi. Kendisi esmer tenli olduğu için ahali tarafından kara lakabı takılmıştı.

Kara Selim askere gittiğinde okuma yazma bilmemenin zorluğunu çektiği için büyük oğlunu okutmak istemişti. Mehmet'i iki yıl boyunca Malatya'nın Akçağ kazasında bir medreseye yollamıştı. Mehmet orada hem okuma yazma öğrenmiş hem de dinî bilgiler edinmişti. Çok geçmeden çalışkanlığı ile medresedeki hocalarının dikkatini çekmişti. Dersleri ilgiyle takip ediyor, hocalarının dediklerini yapıyor, her geçen gün daha bilgili bir öğrenci hâline geliyordu.

6

Kara Selim ailesinin geleceği için endişeleniyordu. Bir türlü ne yapacağına karar veremiyordu. Ermeni çetelerinin yakın zamanda Elifler'e gelmesi mümkündü. Ne yapacaktı? Hayvanları çoktu. Yanında çalışanlar vardı. Her şeyi, herkesi düşünmek zorundaydı. "Kalmak mı zor, gitmek mi?" diye düşünüyordu.

Beklerse mutlaka çetelerin baskınına uğradı. Mehmet daha çok gençti. Çiftliği, işleri idare edecek yaşta değildi. “Höcüklü Köyü ile Pınarcık ilçesi yakınlarına taşınısam. Orası daha güvenlidir. Kendimizi orada daha iyi savunabiliriz. Burada savunma yapmak zor. Çok zor... Neyse hele bir kış geçsin.”

Günler haftalara, haftalar aylara döndü. Bahar geldi. Her yeri örten karlar eridi. Kar suları pınara dönüştü. Pınarlar, derelere kavuştu. Ağaçlar çiçeğe durdu. Kara Selim evinin önündeki badem ağaçlarının pembe pembe çiçek açtığını görünce “Artık gitme vakti geldi.” diye düşündü. Kararını verdi. Oradan gidecekti. Hazırlıklar yapılmaya başlandı. Eşyalar toparlandı. Kağnıları hazırladılar. Atları beslediler.

Kara Selim yanında çalışan işçileri, çobanları topladı. Onlara bakıp üzgün bir şekilde konuşmaya başladı:

— Şimdi diyeceklerimi iyi dinleyin. Yıllardır bu köyde yedik, içtik. Kendimize burayı memleket ettik. Davarlarımızı bu yaylalarda otlattık. Koyunlarımızı bu derelerde serinlettik. Şu kayaların dibinden fışkıran pınarlardan evimizin su ihtiyacını karşıladık. Ancak o zamanlar huzurluyduk. Güvendeydik. Ama şimdi? Bakın koca Osmanlı Devleti'nin her geçen gün gücü azalıyor. Bunu fırsat bilen çeteciler hiç acımadan halka zulüm ediyorlar. Ve git gide sayıları artıyor. Ermeni çeteleri, Rum çeteleri hatta Türk çeteleri dahi var. Duyarım ki Urfa, Antep, Maraş, Adana Tarsus'ta bazı Ermeniler isyan etmek niyetindeymiş. Bu durumda ne yapmalıyız, diye çok düşündüm. Kendimizi koruyabilmemiz bu şartlarda zor. En iyi çözüm; daha güvenli daha merkezi yerlere gitmek. Bu yüzden Höcüklü köyüne yerleşmeye karar verdim. Bu mezradan gidelim. Eşyalarımızı hazırladık. Ancak hayvanlarımız çok. Gerek büyük gerekse de küçükbaş olsun çok sayıda hayvanımız var. Onları götürmek için şöyle bir yol buldum. Biz buradan ayrıldıktan

sonra hep beraber hayvanlarımızı getireceksiniz. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı Bey'im... Yalnız çevremizde pek çok Ermeni komşumuz var. Bir sıkıntı olur mu?

— Hayır. Komşularımızla huzur içinde yaşadık hep. Ayrımız gayrımız olmadı hiçbir zaman. Acımızı, sevincimizi paylaştık. Esnaflıkta Ermeni ustalarının üstüne yoktur. Bağ bahçeyi iyi bilirler. Çalışkandırlar. Son zamanlarda Ermeni çeteleri köylere saldırıyor. Komşularımız bu saldırılara katılmıyor. Olayları desteklemiyor. Ama çeteciler hem onları hem bizi bıktırdı. Rahatımızı kaçırdı. Demem o ki, eski günler o huzurlu ve iyi günler geride kaldı... Artık geleceği pek iyi görmüyorum. Diyeceklerim bu kadar.

Çobanlar, işçiler ve yakınları odadan çıkarırken Kara Selim oğullarına,

— Mehmet, Hasan siz kalın... Size de diyeceklerim var, dedi.

— Peki baba.

— Oğullarım beni iyi dinleyin. Zor günlere kalacaksınız. Bunu hissediyorum. Derim ki ayrılığa gayrılığa düşmeyesiniz. Etrafınıza daima yardım edin. Aç görürseniz doyurun. Açık görürseniz giydirin. Zalimin yanında olmayın. Haklının yanında olun. Hak yemeyin. Adaletle davranın. Ancak düşmanınız da mutlaka olacaktır. Bizler hamdolsun varlıklı sayılırız. Ama varlığa güvenmeyiniz. Varlıktan ziyade şerefimiz, namusunuz önemlidir.